

КЕВИН О'ДОНЕЛ ЕЛЕМЕНТИТЕ НА МОЗАЙКАТА

Превод от английски: Лилияна Енева, 1991

chitanka.info

Половин милиард живи долари изскочиха от августовската жега и влязоха в офиса ми: Джери Костелано, създател на трансивера на материя и най-преуспяващият изобретател и предприемач в Каяхога каунти. Никога не бяхме се срещали, но синьото работно елече, загарът, получен от крем „Мундоум“, и ниско подстригната сребриста коса бяха познати на всеки, който четеше вестници или гледаше новините по телевизията. Протегнах ръка.

— Радвам се да се запозная с вас, г-н Костелано.

За момент на лицето му светна искрено удоволствие и смени тревогата, която по-рано бе изписана върху него. Джери Костелано съвсем не беше нежна теменужка и обичаше, когато непознат човек знае името му. Премести сака, който носеше, на лявото си рамо и пое ръката ми.

— Г-н Наката.

Ръкостискането му беше силно, но кратко. Отпусна ръката ми и се плъсна на стола, който смятах да му предложа.

— Нужен ми е частен детектив и искам да ви наема. Свободен ли сте?

— Зависи. — Седнах на мястото си зад бюрото, с гръб към прозореца, който гледа към Ист Найнт Стрийт. — Проблемът личен ли е или фирмен?

— Защо това трябва да е от значение? — Между веждите му отново се появиха две вертикални гънки. Той докосна телефона в джоба на елечето си, сякаш за да си възвърне увереността.

— Защото Мик Дюпински е шефът на охраната ви. Работил съм с него в полицията и знам колко е добър. Защо той не се занимава с проблема?

Костелано скръсти ръце зад врата си и се загледа в стената над главата ми.

— Мик е много, много добър, но случаят е от твърде доверителен характер. Ако се разчуе нещо за... проблема, „Джей Си И Корп.“, ще изпадне в голяма беда.

— Мик едва ли ще се раздрънка.

— Разбира се, че няма да се раздрънка! — Изглеждаше изненадан от тълкуванието ми. — Въпросът е в това, че той е твърде зает, за да действа сам, и ще трябва да възложи работата на сътрудниците си. А кой може да гарантира за тях? Освен това Мик

работи в „Джей Си И Корп.“, откакто съм я основал, и има двадесет, тридесет хиляди акции по силата на плана за стимулирането. Кажи го, половин милион по цените преди вчерашното затваряне на борсата.

— Не съм сигурен, че ви разбирам.

— Искам да кажа — въздъхна и започна отначало. — Искам да кажа, че Мик би имал половин милион причини, за да смете цялата работа под килима и да я забрави.

— Вие не желаете ли това?

— Не. Искам да се проведе разследване. Искам да получа отговорите.

Думите на Костелано звучаха правдоподобно. Поне беше убедил самия себе си. Кимнах.

— Тогава да говорим по същество.

— Знаете с какво се занимава „Джей Си И“, нали?

— Разбира се. Правите фрамистани, които зареждат инжектоплякторите, които задействат винчовете, които прехвърлят материята от една точка в друга. — Ухилих му се. — Общата ми култура е в областта на модерната литература, а не на физиката на елементарните частици.

Той се ухили в отговор.

— Добре. Нямаме нужда от механиката на формата на сигнала, за да решим въпроса — надявам се. — Усмивката му изчезна и лицето му отново стана напрегнато. — Сега малко предварителна информация. Създадох — той ми хвърли развеселен поглед. — Да кажем, инжектопляктор, който ще позволи на системата да пренася 400-килограмова маса наведнъж — двойно повече от сегашния капацитет, който е 200 кг при едно прехвърляне.

— Това означава ли, че всички кабини на трансивера на материя в Сълнчевата система отсега нататък ще станат непотребни?

Надявах се, че това няма да стане. Прозорецът ми гледаше към гарата на ТМ на ъгъла на Ист Найнт и Юклид и аз с удоволствие наблюдавах непрекъснатите потоци от хора да влизат и да излизат.

— Не, двата модела ще бъдат съвместими — новите ще могат да изпращат материя до старите и да приемат материя от тях, но между два нови модела ще могат да се прехвърлят четириима вместо двама души наведнъж.

— Това е голям успех за „Джей Си И Корп.“.

— Не чак толкова. Нужни са ни милиард и пет милиона, за да построим завода, който ще произвежда кабините, включващи инжектопляктора. Изчерпали сме кредитите си — съотношението на дълга ни към собствения ни капитал е вече 19:1 и ако вземем назаем тези милиард и пет милиона, ще нарушим всички условия на кредитирането.

— Значи трябва да увеличите активите си. Това е ясно дори за частен детектив с обща култура в областта на модерната литература. Какъв е проблемът?

— Ето какъв — той облиза устните си и постави сака върху бюрото ми. — Тук вътре има, струва ми се, човешко бедро. Вероятно е отрязано с тъп нож за подкастряне, защото нарезите са твърде... неравни. Не забелязах никакви отличителни знаци — нито белези от рани, нито татуировки, нито родилни петна. Открих го в плувния си басейн. Беше замразено. — Лицето му посивя под тена.

Погледнах към чантата, но не посегнах да я отворя. Стана ми и гадно, и забавно: това ми напомняше за нещо, но не можех да се сетя за какво. Може би за „Нос“ на Гогол.

— Повикахте ли полицията?

— Не.

— Защо?

— Знаете ли какво щеше да стане, ако ги бях повикал?

— Ъ-хъ. Половината от ченгетата щяха да се изсипят в имението ви, за да проверят дали са верни слуховете за вашите, ъ-ъ, секретарки.

— Да, и това щеше да стане.

— Сега какво искате от мен?

— Г-н Наката, не обичам да скромнича, но не преувеличавам, като казвам, че сега съм абсолютно необходим за финансовото благосъстояние на „Джей Си И Корп.“ и ще бъда необходим поне през следващите шест месеца.

— Приемам това обяснение.

— Уолстрийт също го знае. Ние имаме нужда от милиард и пет милиона. Управителният ни съвет утвърди пускането на 75 милиона нови акции. Смятаме да ги предложим по 22 едната. Въпросът е, че ако Уолстрийт види някаква причина да смята, че бих могъл да бъда, да кажем, объркан? — или още по-зле, задържан? — тогава не биха предложили и по пет за тези акции. Може би по две, най-много три.

Това означава, че ще останем далеч под нужния ни капитал. Няма да можем да произведем новия „инжектопляктор“, а старият ще продължи да губи позиции на пазара заради Източна Азия. Това — той докосна дръжката на сака — не бива да се разчува, поне докато не сме готови с офертата за акциите.

— Кога ще стане това?

— Другия месец.

Намръщих се.

— Надявах се да ми отговорите „Утре“.

— Аз също бих желал да ви дам такъв отговор, но — той сви рамене.

— Добре.

Мръщейки се, загризах палеца си. За какво ми напомняше този пакет?

— С риск да загубя несъмнено тъст хонорар, ще ви задам още няколко въпроса.

— Друго не съм и очаквал.

— Така. Надявам се, че сте очаквали и — да кажем — детектор на лъжата?

— Да.

— Чудесно.

Задействах различните устройства за анализ на стреса, проверих резултатите, зададох няколко въпроса, за да наглася правилно изходните нива, и го попитах:

— Г-н Костелано, знаете ли как е попаднало това бедро в имението ви?

— Не.

Апаратурата през цялото време не показваше никакви отклонения.

— Знаете ли... на кого принадлежи?

— Не.

— Подозирате ли кой може да е извършил това?

— Не.

— Не се съмнявате дори във врагове от фирмата, които искат да ви поставят в неудобно положение?

— Не се съмнявам.

Устройствата потвърждаваха, че мъжът казва истината такава, каквато я знае. По дяволите. Много по-лесно щеше да е, ако бе излъгал.

— Да ви кажа, г-н Костелано, не ми е приятно да скривам доказателствата.

— Доказателства за какво?

— Думата „убийство“ ми идва на ум, господине.

— Разбирам защо гледате така на въпроса, г-н Наката, но откъде знаете, че е извършено убийство?

— Ами — посочих към чантата.

Внезапно ме обляхна някакъв спомен, но не можах да го задържа и той отново изчезна в мъглата.

— Г-н Наката, съзnavам абсолютната нелепост на положението си, но както разбирам нещата, не може да се допусне, че е извършено убийство, без да е налице труп, а тук труп няма.

— Съседите ви проверявали ли са напоследък басейните си, господине?

— Туш. — Той се облегна назад на стола. — Ами това? Задръжте тази чанта.

— Ах!

— Моля? Ако в мята квартал се появят други... части, тогава непременно се обадете в полицията. Или ако то изглежда, че — потърси във въздуха думата, която искаше да каже, без да я произнесе направо — о, по дяволите, ако то изглежда, че има връзка с някой, който е изчезнал, тогава викнете ченгетата. Но ако няма убийство и няма изчезнал човек, моля ви, разследвайте случая с максимална дискретност.

— Ще ми трябва един консултант.

Той ококори тъмните си очи.

— Защо?

— Тя е физически антрополог. Сега преподава в „Кейс Уестърн“ и може да ми каже такива неща като... мъжки или женски пол, височина, тегло, цвет на косите, възраст... нещата, които трябва да се знаят, за да се направи връзка между това и доклад за изчезването на човек.

— Нали няма да споменавате името ми?

— Тя никога няма да го чуе от мен, г-н Костелано.

Той кимна.

— Трябва ли да ви кажа: „Не жалете парите?“

— Не специално, но се радвам, че го казахте.

— Добре. — Изправи се. — Благодаря ви, г-н Наката.

Следващите няколко часа ще съм в Сингапур, но до обед трябва да се върна в имението. Ще се надявам скоро да получа известие от вас.

И аз се изправих. Отидохме до вратата и се ръкувахме. Той обърса от челото си капчица пот и си отиде.

Костелано бе увил разледяващото се бедро в найлон, но въпреки това си сложих ръкавици, за да го извадя от чантата и да го сложа на бюрото на Линда Арprasад.

— Какво можеш да ми кажеш за това?

Тя премигна, повдигна единия ъгъл на найлона и пъхна отдолу върха на пръста си, за да пипне замразената плът.

— Какво искаш да научиш?

— Работя над този случай.

— За кого?

— Стига, Линда, знаеш, че не мога да ти кажа.

— Тогава минаваме на следващия по важност въпрос. Ще ми платиш ли хонорара за консултацията в национална валута, или пак ще е като служебно задължение?

— Ще ти платя с пари. Всъщност с чек. Казах на клиента, че и ти ще участвуаш, за да не се получи усложнение с хонорара ти. Впрочем какво взима сега един физически антрополог?

Тя се усмихна с най-слънчевата си усмивка.

— В този случай ще го направим по 70 на час плюс наема за използване на университетската апаратура, която ми е нужна.

— Седемдесет ли? Това е — едвам се сдържах. Костелано нямаше да прави въпрос за такава сума. Консултантите, които той наемаше, започваха от 500 на час. — Чудесно, Линда. — Наложих си да запазя безстрастно изражение, като се забавлявах със смущението, което се изписа върху нейното лице. Явно вътрешно се хапеше, че не е поискала повече.

— Сигурно все пак скоро ще можеш да ми кажеш нещо, нали?

— Какво искаш да разбереш?

— Всичко, което можеш да ми кажеш.

— Добре — започна да разгъва ужасното нещо. — Още тази вечер ще се обадя да ти съобщя лесните неща — пол, раса, възраст, обхват на височината и теглото, кръвна група и така нататък. Трудните неща ще ми отнемат повече време. Разбира се, ако извадим истински късмет, ще се намери ДНК-то му някъде в някой файл, така че като го прекарам през разделителя на последователностите, ще намерим името и адреса му.

— Той? Му?

— Първи впечатления. Ако греша обаче, обзалагам се на каквото и да е, че прякорът й е бил „Гърмящи бедра“ — тя поклати глава. — Преди да тръгнеш, искам да ми кажеш друго — има ли това някаква връзка с онази работа в Белия дом от миналия месец?

Щракнах с пръсти. Точно *това* се опитвах да си припомня.

— Линда, ти си чудесна!

Бих я целунал, но тя но обичаше такива излияния.

— Цял час се мъча да си спомня това. Във вестниците пишеше за стъпало, нали?

— Да — тя ме погледна особено. — Босо стъпало. Черно, младо и студено като лед. Намерили го на моравата около Белия дом. Било отрязано пак така неравно. — Тя замълча дълго, толкова че можах да преброј до пет. — Е, и?

— Какво е и?

— Има ли някаква връзка?

— Не — после безпомощно свих рамене. — Не зная. Сега започвам да работя по случая. Но зная с какво е свързано това.

— Мога да ти кажа с какво *не* е свързано.

— С какво?

— С бедрената кост или с колянната кост — усмихна се зловещо.

— Сега си тръгвай, имам работа.

Тръгнах си.

Докато чаках на опашката на гарата на ТМ на Университетското колело, ми хрумна интересна мисъл: ами ако между двата случаи има връзка? Дали някой луд с чекийка и с хладилна чанта не броди из градовете на Америка и не оставя тук ръка, там глава, в някой басейн

бедро, на някоя морава стъпало? Разбира се, два случая не правят серия от убийства, но дали няма още убийства?

Едър тъмнокож мъж, чийто дъх миришеше на бира, ме докосна по рамото.

— Ще си разделим ли една кабина?

— Ако си към Ист Найнт и Юклид.

— Близо е — подаде ми банкнота от пет долара. — Кореец ли си?

— Не, от Калифорния съм.

— Не ме будалкай. За какво си дошъл тук?

— Искаш да кажеш защо съм дошъл в Кливънд ли?

Редът ни дойде и трябваше да платим за кабината. Добавих моите пет долара към банкнотата на тъмнокожия и ги пъхнах в процепа.

— Защото обичам леда и снега.

Той ме изгледа особено и седна в далечния ъгъл на кабината. Натиснах клавишите върху картата, за да въведа местоназначението ни. Това бе по-бързо от перфорирането на пълния номер на кода. Вратата се затвори.

Вратата се отвори. Той ме изчака да се отдалеча и едва тогава слезе.

Когато стигнах до офиса си, започнах да работи над хипотезата за лудия. Съставих списъци от три думи. Първата включваше синоними на „намерен“, втората — на „отрязан“, а третата съдържаше названия на отделни части от човешкото тяло. Въведох трите списъка в компютъра и му дадох задача да търси в базата данни статии, публикувани през последните три години, които във всяко изречение съдържат една дума от всеки списък.

Почти веднага от лазерния принтер зашушна разпечатката. Появи се, естествено, стъпалото в Белия дом от юли, което накара Тайната служба да се намери в чудо. Млад скаут намерил три пръста от ръка преди десет седмици в Атланта — полицията допуснала, че някой е треснал капака върху пръстите на крадец на коли. Руса конска опашка паднала върху полицейска кола в Аптос, Калифорния, в началото на юни — полицейските служители се объркали. Котка довлякла черно ухо до апартамент в къща в Южен Бостън през май — отдали го на война между банди. Полицията в Маями решила, че

леденият труп без крайници, който бил открит през март, е резултат от свада между трафиканти на наркотици. Мъжки генитали се появили през март в Сан Франциско и никой не бил сигурен какво да мисли за тях, въпреки че дискоджокер загубил мястото си, когато прикачил нови думи към стара песен на Тони Бенет.

Принтерът бълваше хартия толкова бързо, че не смогвах да изчитам всичко. Ако това бе дело на психопат с тъпа чекийка, той (или тя) явно доста се е потрудил(а). Започнах да зачитам статиите и бързо забелязах един факт — в нито една статия не се споменаваше нито за самоличността на жертвата, нито за задържане на предполагаемия извършител.

Започнах да разтривам слепоочията си, като се опитвах да предвидя дали моделът на търсене, който използва компютърът, ще открие статия, в която се говори за такова задържане. Вероятно не. Логично е думите „намерен“, „отрязан“ и „част от тяло“ да се появяват заедно с информации за откриването на съответното нещо. Другата информация обаче би звучала така: „Вчера полицията арестува лице, обвинено, че е ампутирало палеца на тъща си.“

Загледах се в компютъра. Можех да му задам нови параметри — но после си казах: „По дяволите“ и хванах телефона. Започнах от полицията по източното крайбрежие, като смятах да мина през цялата страна, като следвам слънцето.

Първо Бостън. В статията се споменаваше някакъв сержант Чарлс Мактъхи и затова го потърсих. Накараха ме да почакам и след 30 секунди той вдигна слушалката.

— Мактъхи на телефона.

— Сержант, обажда се Лен Наката от Кливънд. Във връзка с онова човешко ухо, което една котка довлякла в някакъв апартамент преди няколко месеца.

— Какво казахте? Кливънд, полицейският отдел ли?

— Не, само Кливънд. Частен детектив съм. Интересувам се дали сте задържали някого в този случай.

— Частен детектив. Хм-м. Какво възбужда интереса ви, г-н Наката?

— Попаднах на случая, докато извършваше едно разследване, и ми стана любопитно. Задържахте ли някого?

— Абсолютно никого.

— Яви ли се, ъ-ъ, собственикът на ухото? Открихте ли го вече?

— Не — той се изкикоти просташки. — Решихме, че не е чул, че искаме да говорим с него.

Затворих очи и разтърках костта на носа си. Това малко ме облекчи.

— Имате ли никакви хипотези за случилото се?

— Познавате ли Бостън?

— Бил съм няколко пъти.

— Добре тогава, може би вече знаете това, но между бедните цветнокожи от ул. „Роксбъри“ и бедните ирландци от ул. „Съди“ има силна расова омраза. Когато открихме ухото и видяхме цвета му, решихме или че някой от братята е пристигнал от Роксбъри, за да си отмъсти — защото какво друго може да търси на ул. „Съди“ късно през ноцата?, — или че някой невеж дружоселец под нечие давление е натиснал възможно най-неподходящия клавиш в кабината на ТМ. Не открихме и косъм от главата на человека, нито парче от ризата на гърба му и затова не можахме да стигнем по-далеч в предположенията си. Не мога да ви кажа нищо повече, защото нищо повече не зная.

— Ами, благодаря ви, сержант. Ценя високо помощта ви.

— Г-н Наката, можете да проявите високата си оценка, като ми се обадите повторно, ако се натъкнете на нещо, което може да ни помогне.

— С удоволствие, сержант.

Пуснах слушалката. От него нямаше полза.

Както всъщност нямаше полза и от всички места, където се обаждах през целия следобед. Според компютъра през последните три години части от човешки тела се бяха появявали тридесет и четири пъти в деветнадесет големи града, но нито един полицейски отдел, на който телефонирах, не съобщи, че е идентифицирал било жертвата, било нападателя.

Ченге от Далас ми каза нещо интересно:

— Добре де, в края на краищата не е толкова важно какво намираш, а къде го намираш. Вземете например тези пръсти на краката, които разследвах — намерих ги в един паркинг. Съдебният лекар каза, че най-вероятно пръстите са на млада латиноамериканка със среден ръст и тегло, съвсем малко над нормата. Така-а, значи някое сладко девойче от племето мескин е било в паркинга късно през ноцата

и донякъде можем да се сетим какво е правело там. Тъй като девойката изобщо не е подавала жалба в полицията, решихме, че някой, който може да е смятал, че е в правото си да се противопоставя на среднощните й дейности — съпруг или приятел, да кажем — е минал наблизо и като е видял, че кракът й стърчи от задния прозорец на нечия кола, просто е дошъл по-близо, отсекъл е пръстчетата и ги е оставил да ги гризат плъховете.

— Ъ-хъ-ъ... А какво щяхте да решите, ако ги бяхте намерили някъде другаде?

— Добре де, това чисто и просто щеше да зависи от мястото, където сме ги открили. В някое училище? Е, тогава наистина щяхме да се разтревожим. В някое шкафче на автобусна гара или летище? Сигурно щяхме да отделим цяла група служители да разследват случая. Разбирайте ли ме? Не е важно какво, важно е къде.

— Разбирам какво искате да кажете. Много ви благодаря за помощта.

Когато свърших разговора си с него, премислих думите му. В края на краищата той беше такъв професионалист, какъвто бях и аз, и може би имаше нещо в думите му.

Следващите един-два часа давах нови инструкции на компютъра. Задачата му беше да открие мястото на всички появления. Казах му да състави карта на района, където бе станал всеки инцидент, и да уточни датата на инцидента. Да инвентаризира всичко в радиус 500 метра от находката, да я назове, да я опише и да определи разстоянието. И накрая, да проучи всички тридесет и четири инцидента и да провери дали близо до всеки е била намерена някаква група обекти. Като главно кръстовище или паркинг. Изоставена сграда. Медицински институт или морга, или...

След това угасих осветлението и се отправих към жилището си.

На сутринта ме чакаше ужасна изненада. Според компютъра всяка част от човешко тяло е била открита на 75 метра от антена за трансивер на материя.

Като се има предвид, че градският пейзаж на Америка е осеян с антени за трансивери на материя, този извод изглеждаше прекалено голямо съпадение. Пожарните кранове бяха още по-нагъсто, но дори и те, изглежда, че бяха на по-голямо средно разстояние от инцидентите.

Незабавно се обадих на Костелано.

— Мисля, че имам лоша новина за вас — казах, след като той вдигна телефона.

— Не по телефона. Можете ли да излезете?

— Клиентът сте вие.

— Благодаря. Имам лична станция на трансивер на материя.

— Аз ще шофирам.

— Както желаете. Колко време ще ви отнеме?

— Може би час. Зависи от движението.

Нужни ми бяха 45 минути. Искаше ми се да пътувам по-дълго. Никак не ми беше приятно, че ще съобщя на клиента си как ще загуби богатството си.

Прислужницата ме упъти по коридор, който би могъл да служи като състезателна автомобилна писта за най-бързо набиране на скорост. После излязох през задната врата и заобиколих градина с подкастрени дървета, преди да стигна до басейна, където Костелано се приличаше на слънце. Плувките му бяха толкова плитки, че съвсем малка част от тялото му бе скрита от слънчевите лъчи.

— Г-н Наката.

Той стана от шезлонга и протегна ръка.

— Та каква е лошата новина?

— Нека вашият компютър да повика моя.

Влязохме в кабинета му и той направи каквото трябваше. След това завъртя тапицирания с кожа стол пред бюрото си и притвори очи.

— Слушам ви.

— Бедрото във вашия плувен басейн е тридесет и четвъртата част от човешко тяло, появила се напълно самостоятелно през последните три години — махнах с ръка към данните, които се изписваха върху екрана на компютъра му. — Хората, чийто части са се появили, изобщо не са били идентифицирани. Или не са се оплакали, или се изчезнали, но никой не е подал рапорт за изчезване на човек.

— Това го разбирам — каза той. — Какъв е проблемът?

— Проблемът, г-н Костелано, е, че всяка отделна част е изниквала на 75 метра от антена за трансивер на материя.

— Е?

— За мене нещата са ясни — системата за пренасяне на материя допуска грешки. Реже и кълца пасажерите си и пръска парчетата

наоколо. Това, което не разбирам, е защо не е съобщено за нито един от тях, че е изчезнал.

Очите му се отвориха широко и ноздрите му затрептяха. Едрата му дяснa ръка се сви в юмрук — несъзнателно, надявам се.

— Чувате ли се какво говорите?

— Да, сър. Казвам, че системата за пренасяне на материя е убила тридесет и четирима души през последните три години.

— Това е пълна глупост, Наката. Пренасянето на материя е най-задълбочено изпробваната технология за транспорт досега.

— Моите уважения, г-н Костелано, но това няма да ви помогне, когато исковете за обезщетения започнат да се трупат.

— Глупости!

Задачата ми нямаше да е лесна. Нито пък приятна.

— Вижте какво. Вие имате проблем. И да го признаете, и да го отречете, нещата няма да се променят — пренасянето на материя убива хора.

— Кучи син! — той скочи на крака. — Слушай ме сега, г-н Модерна литература. Ние не изхвърляме пасажера ей-така върху въздушните вълни, като се надяваме той повторно да се изгради. Когато разлагаме някого, предавателят изпраща в кабината копие — вие никога няма да го разберете, — затова ще го наречем холограма, въпреки че не е. Или по-точно, изпраща триизмерно изображение на градиентите на енергията. Все пак ще го наречем „холо“, ясно ли е? Та той изпраща копие на това „холо“ от съдържащото се в кабината и приемникът връща копието обратно, за да е сигурен, че нищо не се е променило при пренасянето. Това се извършва *три пъти*! Освен това предавателят съхранява „холото“ в паметта си, докато приемникът не съобщи, че повторното изграждане е почти завършено. В този момент предавателят изпраща *четвърто* копие на „холото“, приемникът сравнява физическия обект с триизмерното математическо описание и едва тогава завършва повторното изграждане. Просто няма начин някой да изчезне, чувате ли ме?

— Да? В плувния ви басейн има човешко бедро и не можем да открием човека, на когото то е принадлежало. Да не искате да кажете, че някой си губи бедрото някъде и изобщо не се обажда? Боже мой, та той сигурно е идвал тук в станцията ви — да не искате да кажете, че не

сте забелязали в кабината труп, на който липсва едното бедро? Какво сте направили с него, а?

— Вие сте невменяем! — Той сграбчи ризата ми отпред с грамадната си лява ръка и ме придърпа толкова близо до себе си, че носът ми се удари в ключицата му. — Счетоводители и финансови ревизори бълват чак от ушите ни! Мислите ли, че биха пропуснали изчезването на неколцина пасажери?

— Ще ви кажа какво мисля. Аз — джобният ми телефон иззвъня.

Звънът му като че ли припомни на Костелано какво прави. Във всеки случай дълбоко в гърлото му се чу ръмжене, после той пусна ризата ми и едновременно с това ме отблъсна от себе си.

— Отговорете, като ви викат — каза той, като се упъти надменно към прозореца.

Бях спасен от телефонния звън. Извадих апарата и го отворих.

— Лен, ти ли си? Обажда се Линда. Ей, извадихме късмет!

— Късмет ли? Какво искаш да кажеш?

— Хромозомите му *наистина* са на файл! Имам името и адреса ми.

Взирах се в гърба на Костелано. Вече не ми беше мъчително да разрушава неговия свят. Заслужава си го всеки, който е толкова тесногръд.

— Да?

— Лени, юнакът, който е бил собственик на онова бедро...

— Хайде, Линда, кажи името!

— Джери Костелано.

— Дж... — задавих се. Държах телефона в изпънатата си докрай ръка и го съзерцавах минута и половина. Когато лекото прашене, долавяно от високоговорителя, стана достатъчно силно, за да дразни ушите ми, отново приближих апарата. — Линда? Има някаква грешка.

Гласът ѝ забележимо охладня.

— Няма грешка. Прекарах четири преби през четири разделителя на последователности, само и само да не допусна грешки. Костелано си е и никой друг. Дявол да го вземе — този път тревогата се смеси с мраз. — Какво си представяш, Лени? Тълпата ли? Искам да кажа, трябва ли да се страхувам за своята безопасност сега, след като зная това? Какво става тук?

— Линда — казах уморено, — какво не бих дал да разбера. Едно ще ти кажа обаче. Бедрото не е негово.

— Негово е!

— Намирам се в кабинета му в този миг. Той е на около пет метра от мен и е по плувки, които не оставят никаква възможност на въображението да се развихри. И двете му бедра са си на мястото, Линда. Виждам ги.

Костелано сигурно чу разговора ни. Приближи се отново към мен. Върху лицето му бе изписано учудване. Потупа се по гърдите и произнесе думата: „Мое ли!“

— Да. Освен ако сте измамник или сте призракът на Джери Костелано.

Когато Линда попита: „Какво?“, започнах да проумявам защо Костелано щеше да стане милиардер, преди да е навършил петдесетте, а аз нямаше да стана нищо повече от средно заплатен частен детектив, докато съм жив.

— Призрак — очите му гледаха в нищото, но виждаха не само решението, но и цялата поредица от взаимносъвързани уравнения, която го доказваше. — О, Господи. — Зениците му се разшириха, после се свиха, после пак се разшириха. После премигна. И ме целуна по челото.

— Благодаря ви!

— По-късно ще ти се обадя, Линда — сложих телефона в джоба си и попих челото си с кърпичка. — Какво, по дяволите, означаваше това?

— Искате ли да ви го обясня математически?

— Не.

— Работата е в това тройно пренасяне — грабна молив и енергично започна да чертае чела на вълни върху тапета. — То става назад и напред с максимална скорост и — нали сте чували за раздвоените изображения върху телевизионния еcran?

— А-а-а... когато сигналът от предавателя се отрази от нещо и антената приеме два сигнала вместо един, и те са, така, м-м-м — ръцете ми правеха неясни движения, като се стараех да опиша ситуацията. — Те са като несъвпадащи по фаза? Това ли е думата?

— Точно това имаме тук — влизашкото отражение интерферира с излизашия сигнал за проверка. Когато възникнат напълно подходящи

условия, в точката на интерференцията се получава частично повторно изграждане — той плесна с ръце. — Затова проклетото нещо беше замръзнало! Оттам е дошла енергията!

— Можете ли да оправите нещата?

Той се засмя.

— Лесна работа. Една допълнителна микросекунда закъснение между приемането и препредаването. Само това ще е нужно. Да се пуснат „призраците“ да минат, това е всичко. Обаче — и той вдигна победоносно ръце. — Обаче ах, боже!

— Какво ах, боже?

— Никога досега не съм се сещал, но тук се крие огромна възможност — той се насочи към бюрото си, препъвайки се.

Последвах го.

— Възможност за какво?

— За резервни части! Жертви на злополуки, вродени дефекти, бъбречна недостатъчност — обзалагам се, че може просто да се копира частта, която е необходима! Технологията ще е почти същата като тази, която използва трансиверът на материя. Малко ще се подръпне за по-ефикасен контрол. Ще се добави реле, за да може дясното да се използва за ляво и обратно... Ще се въведе и предавателна система без приемник: просто двата предавателя ще се фокусират и интерференционните картини ще се настроят така, че всеки обект ще може да се пренесе навсякъде със скорост, близка до светлинната — Наката, вие сте проклет гений!

— Аз? — ококорих се. — Аз?

— Вие, Наката. Ще ви пишем наш помощник. Как ви се струва един дял от пет процента? Адвокатите ми ще ви се обадят. Ще трябва да се подписват документи. Сега си тръгвайте. Имам да работя.

Какво можех да кажа? Тръгнах си. Костелано със сигурност щеше да стане милиардер, преди да навърши петдесетте. А аз ще имам 5 процента...

Въпреки това вкъщи се прибрах с колата.

Публикувано в списание „Наука и техника“, броеве 33,34,35/1991

Г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.